

La început aniversar de iarnă, albă ca zăpada și înfrigurată, țărișoara noastră cu tricolor la cingătoare a fost mai frumoasă, ne-a fost mai dragă și ne-a iertat mai ușor pentru micile sau marile noastre trădări.

Fii vitregi, i-am aruncat de atâtea ori vorbe de ocară și rareori priviri iubitoare, neînduioșați de chipul frumos, părul pădure de abanos, obraji ca macul, ochii de cicoare cu reflexe de frunză verde, cu glas matinal de ciocârlie și nocturn de privighetoare. O oră de ceremonie cu flori și paradă ne-a spălat, credem noi, conștiința.

De când soarta însăși, deghizată dibace în mamă vitregă i-a cerut trofeu inima, am cam lăsat-o în bătaia alicelor, a orgoliilor și ambițiilor deșarte ale celor care, chipurile, veghează la fericirea ei.

Oglinzile țării sunt fără încetare luate la întrebări: *Care-i cel mai cel din țară? Care-i mai mare? Care-i mai frumos? Care-i mai tare? Care-i mai luminat? Care-i mai bun? Care-i mai deștept? Care-i mai descurcăreț? Care-i mai bogat? Care-i mai cu stea în frunte? Ai cui cai putere sunt*

mai nărăvași? Al cui palat e mai semeț? Al cui cer e mai albastru? Ale cui ape mai doldora de pește? Ale cui mere mai aurite și fermecate? Ale cui bisnisuri mai prospere?

Și multe oglinzi se fac țândări cât ai clipi, doar pentru că răspunsul e ușor ezitant, bâlbâit sau, pur și simplu, nerușinat de lingușitor. Nici oglinzile nu mai sunt sincere cum au fost odată ca niciodată... cu atât mai puțin cei ce privesc în ele. Și cioburile lor sparte a ghinion pentru cine știe câtă vreme, multiplică piticii lumii noastre și beteșugurile lor moral-sufletești: puzderie de somnoroși, morocănoși, mutulici și mintoși, rușinoși, mîncăcioși, setoși, bătăioși... chipuri care strănută și rîd molipsitor cântînd cu veselie: „*Ai-ho, ai-ho, / Suntem pitici mișto...*”

Și cum n-ar fi, mititeii, când ei fac atâtea și atâtea pentru Albă-ca-Zăpada? Somnorosul veghează cu vigilență împrejurimile pentru ca în treburile interne ale căsuței să nu-și bage nimeni nasul, să nu iscodească și să nu introducă în mod clandestin mere, piepteni și cingători otrăvite. Rușinosul este sarea și piperul petrecerilor. Mutlică este purtător de cuvânt. Morocănosul pune leuț peste leuț și ține cheia cufărului cu averea. Hapciu a umplut căsuța de leacuri alopatate și homeopate, de la farmacia Cătina despre care cântă la unison ursul brun, vulpea roșcată, cintezoii și pitulicea, de parcă ar cânta imnul național. Și, ca în basme, veselia e fără margini...

Ei, dar cum povestea trebuie să-și urmeze cursul, maștera află ea ce află, iscodește ce iscodește, drege ea ce drege, plănuiește ea ce plănuiește, vrăjește ea ce vrăjește, iar Alba se trezește cu mărul otrăvit în gât și fără semne vitale!

Și așa a trecut vremea, adunatu-s-au cam mulțișori ani, iar Prințul mult așteptat să o readucă pe Albă-ca-Zăpada la viață, nu se știe din ce motiv, nu se mai ivește...! Mulți s-au lăudat că ei ar fi, dar s-a dovedit că s-au semețit în van... Mulți spâni se dau drept Harap-Alb, mulți anonimi vor să fie Greuceni și mulți broscoi se visează prinți...

Se spune că fără dragoste, nimic nu e. Și unde e, face minuni: mută munții din loc, crește păduri și râuri, arcuiește peste puhoai curcubeul și aduce ploaie în deșert, aprinde stelele și luna, duce corăbiile la mal și străbate într-o clipită pământul în lung și-n lat...

Poate că într-adevăr, nu indicatoarele, hărțile, busolele, caii putere, felinarele sau radarele contează, ci flacăra... flacăra iubirii din sufletul celui care caută!

Prof. Ioana Luminița Ungureanu